

Internasjonalen

Opp, alle jordens bundne trelle, opp, I som sulten knuget har!
Nu drønner det av rettens velde, til siste kamp det gjøres klar.
Alt det gamle vi med jorden jevner, opp slaver nu til frihet frem!
Vi intet var, men alt vi evner til rydning for vårt samfunns hjem.

./.. Så samles vi på valen, seiren vet vi at vi får,
og Internasjonalen skal få sin folkevår./..

I høyden vi ei frelse venter hos guder eller fyrsters flokk.
Nei, selv i samling vi den henter: i fellesskap vi vinner nok.
Alt det stjålne tilbake vi krever, og for vår ånd et frihets vern!
Vår egen hammer selv vi hever og slår, mens vi har varme jern.

Imot oss statens lover bøyes, av skatter blir vi tynget ned.
Og fri for plikt den rike føyes, mens ringhets rett ei kjenner sted.
Lenge nok har vi ligget i støvet: Vi stiller frihets krav mot rov.
Mot alle retten skal bli øvet, slik vil vi ha vårt samfunns lov.

Ved ofringen til Mammons ære har gullets konger aldri hatt
et annet mål enn det å tære på proletarens arbeidskraft.
Denne bande, ved vårt slit og plage, til en mektig rikdom kom.
Og når vi fordrer den tilbake forlanger vi vår eiendom.

Med krigsbegeistring de oss fyller, de konger, før vi skal i slag.
Men voldens herrer vekk vi skyller på massemytteriets dag.
Bær da streikerånden inn i hæren og på neste krigs signal:
Vi sier nei til helteæren og skyter hærens general.

Arbeider, bonde våre hære de største er, som stevner frem!
Vår arvedel skal jorden være, vi sammen bygge vil vårt hjem.
Som av rovdyr vårt blod er blitt sunget, men endelig slår vi dem ned.
Og mørket som så tungt oss knuget, gir plass for solens lys og fred.